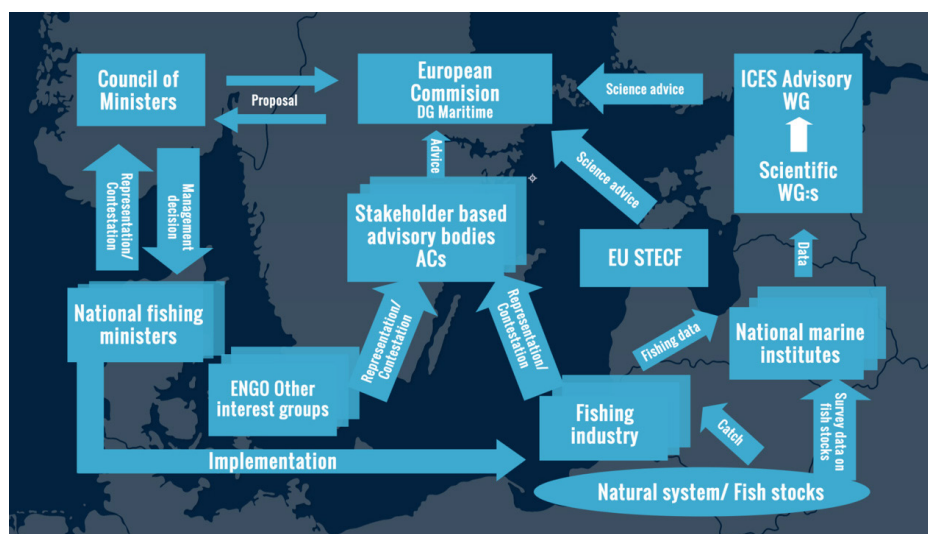

EU:s fiskepolitiska skådespel skadar torsken

Östersjötorsken är illa ute. Vetenskapsmän, byråkrater och politiker är sysselsatta i princip året om för att analysera, lämna underlag och fatta beslut om hur mycket torsk som får fiskas. Ändå lyckas man inte vända utvecklingen.

Det som ser ut som en utomordentligt omsorgsfull förvaltning, där vetenskapliga fakta och många intressenter skapar ett beslutsunderlag för fiskeministrarna, är närmast att likna vid ett skådespel. Det är betydligt fler personer inblandade i förvaltningsprocessen än det finns torskfiskare i Östersjön. Troligen är kostnaden för fiskebyråkratien högre än värdet av den landade torsken.

Hur har detta kunnat ske? Förvisso är yrkesfiskets lobbyister starka inom EU, men här har det skapats en låtsasvärld som invaggar i byråkratins falska säkerhet. I debatten har svenska politiker från de flesta partier hävdat att om vi bara följer förvaltningsprocessen så kommer torskbeståndet att återhämta sig. Alla data, statistik och forskningsrapporter visar att de är vilseledda.

Målet är att alla bestånd inom EU ska fiskas hållbart år 2020. Måttstocken för hållbart fiske kallas MSY (maximal hållbar avkastning). Men det är inget entydigt begrepp. Beslutsunderlagen är fyllda av problematiserande definitioner. För östersjötorsken finns det idag nästan inga underlag för att beräkna MSY. För den som vill försöka förstå vad politikerna ska ta ställning till: <http://ices.dk/sites/pub/Publication%20Reports/Advice/2018/2018/cod.27.24-32.pdf>

Bara det faktum att fiskepolitiken har ett mål som inte går att mäta borde vara en varningsklocka för våra politiker. Fiskeministrarnas förhandlingar om kvoter blir en sifferexercis utan förankring i verkligheten.

Det finns många signaler som borde fått politikerna att dra i nödbromsen:

- De senaste tio åren har yrkesfisket inte lyckats fånga tillräckligt med torsk för att fylla sin kvot. Bestånden har konsekvent överskattats.
- Forskare har under lång tid påpekat bristerna i den vetenskapliga rådgivningen som besluten grundas på. Men trots att de vetenskapliga

underlagen entydigt säger "vi saknar data" är det ingen som drar i nödbromsen.

- I de rådgivande organen har yrkesfiskets representanter majoritet. Det innebär att kortsiktiga ekonomiska intressen förespråkas framför miljöhänsyn och artens överlevnad, men det ska se ut som det skett ett samråd.
- Med ett ytterst komplicerat förvaltningssystem skapas också möjligheter att debattera och ändra referenspunkter, det som brukar kallas "shifting baselines".
- Kommissionen och fiskeministrarna lämnar förslag och fattar beslut om kvoter som kraftigt överstiger den rådgivning de fått.

Den svår genomträngliga förvaltningen av östersjötorsken blir som en sekt. Den som utifrån ställer frågor eller kritiserar möts av menande blickar: "Det här är för komplicerat för dig att förstå".

Mitt i skådespelet och sifferexercisen är en sak tydlig: Alla kurvor pekar nedåt för östersjötorsken, utan att någon i ansvarig ställning reagerar.